



De Nederlandse ambassadeur in Tsjechoë opent het Nederlandse paviljoen.

Twee vormgevers met smartphone, links Roos van Geffen, rechts Marloeke van der Vlugt.

Tijdens de stadswandeling door deelnemers gemaakte foto's in het Nederlandse paviljoen.

ties en een licht- en geluidshow. Dit Tinguellaanse objecttheater vertelt het verhaal van een scheepsramp met een enorme rijkdom aan beelden en letterlijke gelaagdheid. Het ziet er allemaal erg 1.0 uit maar is 2.0 gemaakt. Erg boeiend, dit theater zonder acteurs. De Servische inzending, een tip die ik kreeg van Marloeke van der Vlugt, bestaat uit een serie hologrammen van bijna perfecte kwaliteit. Het 3D-effect is zeer overtuigend en levert door het soort filmpjes ook meerwaarde, zoals een acteur/danser die je ziet rondklimmen in een spinnenweb van touw. Ook leuk is een deel van de Canadese inzending: een podium dat bestaat uit tientallen beweegbare vloerdelen die onafhankelijk van elkaar kunnen bewegen, maar dan op schaal gemaakt voor poppentheater.

Een inzending die grote indruk op mij maakt is die van Colombia. Op een houten plateau dat schuin de lucht in is gebouwd, balanceert een zwarte, gemaskerde man in travestie die gestileerd maar keihard op het hout slaat met een zweep.

De combinatie van stilering, herhaling en de kracht waarmee hij slaat is spannend om te zien en contrasteert sterk met de achterwand van het plateau die volhangt met veelkleurige Zuid-Amerikaanse vrouwenkleding, pruiken en theatermaskers. Een video verschaft de context van deze performance. Het is een afgeleide van het straattheater van de groep Mapa Teatro dat veel weg heeft van straattheater: groepen gemaskerde mannen in travestie jagen andere mannen op

maakt op mij veel meer indruk dan het op de esthetiek van de straat gerichte straattheater dat Brazilië toonde, en waarmee het de felbegeerde hoofdprijs van de PQ, de Gouden Triga in de wacht sleepte.

Looking for...

De Nederlandse inzending is geïnspireerd op de door Lena Müller in 2003 in Praag gevonden foto's. De vier geselecteerde vormgevers Marloeke van der Vlugt,

'De PQ heeft het verleden van brave exposities met maquettes en foto's van zich afgeworpen'

en bewerken hen met de zweep. Ik ga ervan uit dat de video geënceneerd is, maar helemaal zeker ben ik niet: enkele 'slachtoffers' spelen hun angst zo goed dat ik begin te twijfelen. Indrukwekkend vanwege het directe, maatschappelijke karakter en de verwarring die het (theatrale) geweld op straat oproept. Het

Roos van Geffen, Lena Müller en Theun Mosk, hebben een gezamenlijke inzending gemaakt in de vorm van een rondleiding door Praag langs de plekken waar de fotograaf in de vroege jaren zestig zijn foto's maakte. De bezoeker krijgt een smartphone te leen waarop het programma 7scenes is geïnstalleerd, dat via de ▶

satelliet het routeverloop bijhoudt en op bepaalde plekken opdrachten geeft, foto's laat zien of teksten activeert (later hoor ik dat bij de start van de PQ het gps-signaal in Praag niet altijd goed doorkwam op de gebruikte smartphones, waardoor 7scenes de locatie niet kon bepalen. Met de aanschaf van de nieuwste iPhones is dat opgelost). Na de drukte van het museum is het even wennen aan de rust buiten, in een gewone Praagse buurt. De concentratie die de smartphone vraagt maakt dat je de omgeving extra goed in je opneemt. Daardoor sta je open voor het verhaal dat via beeld, geluid en opdrachten tot je komt. Vooral het zelf foto's maken, met ergens in je achterhoofd de fotograaf van de gevonden foto's en zijn

gezelschap, maken je bewust van het communistische Praag uit de vroege jaren zestig. Het is een nieuwe en aangename theatrale vorm van een verhaal ondergaan. Oorspronkelijk waren de vier vormgevers van plan om op de route zelf aanwezig te zijn, objecten te plaatsen en zo in te grijpen in het verhaal. Maar niet alles kon worden gerealiseerd en uiteindelijk is gekozen voor een route waarop de toeschouwer vooral op aanwijzing van het programma 7scenes goed om zich heen moet kijken, zonder die directe ingrepen. Een terechte keuze, want met de beelden die je ziet en teksten die je hoort via de smartphone vorm je zelf wel het beeld in je hoofd. De eenvoud van het concept stimuleert eigen initiatief. Ikzelf

begrijp dat ik overal waar 7scenes een foto laat zien, ook zelf een foto moet maken. Mijn zoon en ik lopen samen de route en we putten ons uit om die foto's te maken vanuit hetzelfde perspectief als op de smartphone. We doen zo lang over de route, dat Roos van Geffen en Marloeke van der Vlugt, de vormgevers van dienst op die dag, zich al zorgen over ons gaan maken. Terug in het Nederlandse paviljoen wordt een deel van onze foto's geprint en op de wanden geprikt. Opvallend zijn de verschillen en overeenkomsten in perspectief. Veel foto's genomen vanaf een bankje in een wachthokje van de tram leverden foto's op van het trottoir, zonder dat de smartphone daartoe opriep.